

1975 - THIÊN ANH HÙNG CA

Anh hùng của đất nước chúng ta nhiều lắm, trong trận chiến tương tàn vừa qua, chúng ta đã được nghe đến tên tuổi của rất nhiều anh hùng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa như: Anh Nguyễn Văn Sáu, Tiểu đoàn trưởng Biệt Kích Tỉnh Quảng Nam, hy sinh năm 1961 tại Kỳ Trà (Trà My), Tam Kỳ, Quảng Nam; Anh Nguyễn Quang Toàn, Tiểu Đoàn Trưởng Địa Phương Quân, hy sinh năm 1973 tại Trảng Bàng, Tây Ninh; Anh Phan Hòa Thanh, Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 1 Trung Đoàn 47, hy sinh năm 1961 tại phía tây nam đèo Hải Vân, thuộc tỉnh Quảng Nam; Anh Lưu Trọng Kiệt, Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 42 Biệt Động Quân, hy sinh năm 1967 tại Chương Thiện, Anh Lê Hằng Minh Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 2 Thủy Quân Lục Chiến, hy sinh năm 1965 tại Đồi Thông, Hải Lăng, Quảng Trị; Anh Nguyễn Đình Bảo, Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 11 Nhảy Dù, hy sinh năm 1972 tại Tân Cảnh, Kontum; Anh Phạm Phú Quốc, Không Đoàn Trưởng Không Đoàn 23, hy sinh năm 1965 tại Vinh ; Anh Ngụy Văn Thà Hạm Trưởng Hộ Tống Hạm HQ10, hy sinh năm 1974 tại Hoàng Sa

Trên đường ra trận, diệt thù bảo vệ quê hương!

Các Anh tất cả đều là những quân nhân ưu tú đã vì nước quên mình, chúng tôi những người may mắn còn sống, xin mang ơn các anh những anh hùng dân tộc, những chiến sĩ can trường của các Quân Binh chủng trong Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, đời đời chúng tôi khắc tên các anh trong tim trong óc, chúng tôi lại càng mang ơn những chiến sĩ vô danh, đã chiến đấu và đã âm thầm ra đi không ai biết linh hồn các anh hiện đang phiêu đảng nơi đâu, gia đình các anh làm sao biết được ngày giỗ của các anh? Ôi chiến tranh đã mang đi biết bao nhiêu tinh hoa của dân tộc, biết bao nhiêu con yêu của Tổ Quốc, mẹ Việt Nam còn ngán lệ chưa khô, khi các con của mẹ còn ngày đêm thao thức, quyết tâm xây dựng một dân tộc hùng mạnh phú cường, còn đang tranh đấu cho tự do, cho quyền làm người của cả một dân tộc đang điêu linh, đang làm than, đang chịu làm nô lệ cho chính những người cùng huyết thống, những người đang say mê xương máu đồng bào ruột thịt của mình, đang đi theo chủ thuyết hư mục của Cộng Sản Quốc Tế để dày xéo chính đồng bào mình, năm 1975 bọn say mê xương máu anh em, đã xua quân từ Bắc tràn xuống miền Nam nước Việt, với

chiêu bài giải phóng miền Nam, bọn lãnh đạo miền Bắc tuyên truyền rằng :”Giặc Mỹ xâm lăng miền Nam, chúng bóc lột dân lành, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, đồng bào miền Bắc vì bị bưng bít tin tức bên ngoài, nên quyết tâm giải phóng miền Nam, nhưng chiếm trọn miền Nam, đồng bào miền Bắc mới tự hiểu rằng, dân miền Nam sung túc ấm no hơn miền Bắc, không lý người bần cùng làm than, nô lệ, lại đi giải phóng người sung túc, ấm no, tự do hơn mình, để cùng hưởng cảnh nô lệ, đói rách giống mình;” trò bưng bít mị dân để lộ nguyên hình, với mục đích chiếm trọn Việt Nam của Cộng Sản Quốc Tế, và mục đích cướp của cải miền Nam, vơ thêm đầy túi cho bọn đầu sỏ và tay chân, ở đâu có tham tàn, có bóc lột, có xâm lăng, thì ở đó có anh hùng xuất hiện .

Quân Nam Hán nếu không xâm lăng với mục đích bắt dân ta làm nô lệ thì dân tộc ta làm gì có anh hùng Ngô Quyền, quân Mông Cổ nếu không muốn thêm nguồn lợi trên xương máu dân Việt thì chúng ta đâu biết đến Trần Hưng Đạo, vua tôi nhà Thanh nếu không muốn vơ vét của cải của dân tộc Việt Nam thì chúng ta đâu có anh hùng Quang Trung, nước ta không thiếu anh hùng vì dân vì nước, họ anh hùng ngay cả lúc quyết chiến dù mọi người cho là tuyệt vọng, nhưng chí trai đã thề, lòng trai đã quyết, thân trai có tan nát để bảo tồn quê mẹ cũng cam.

Bọn cuồng đồ miền Bắc nhìn thấy miền Nam nước Việt trù phú, ước mong của bọn thảo khấu là vơ vét càng nhiều càng tốt, (sau khi chiếm trọn miền Nam nước Việt mền yêu, từng đoàn xe chuyên chở của cải miền Nam về miền Bắc), đó là những chiến lợi phẩm đầu tiên dâng lên bộ chính trị, vì có cuộc xâm lăng thảo khấu này chúng ta lại có thêm biết bao anh hùng .

Dân ta không thiếu anh hùng, Quân ta không thiếu các chiến sĩ can trường, các quân binh chủng đều góp mặt anh tài, nhưng các thiên anh hùng ca ít ai nói tới, là các anh hùng thuộc các đơn vị khiêm nhường, bảo vệ thôn xóm làng ấp, trận sau cùng giặc tràn vào thôn xóm như thác lũ, các chiến sĩ nghĩa quân can trường dù biết rằng không thắng được quân thù, vì sức người có hạn, nhưng các chiến sĩ NGHĨA QUÂN nơi nơi đã anh dũng chiến đấu, họ chiến đấu không phải để được vinh danh, mà họ chiến đấu để thỏa chí tang bồng, cho quân thù thấy rằng Quân Dân miền Nam Tự Do, thề không đội trời chung với lũ vô thần Buôn Dân Bán Nước, máu của họ đã thấm lên ruộng vườn thôn xóm của chính nơi chôn rau cắt rốn của họ, tên của họ đi vào quên lãng, có trang sử xanh nào dành cho họ đây?

Trên quốc lộ số một, nếu chúng ta đi từ Phan Thiết ra Nha Trang, vừa qua khỏi Phan Rang, một quả núi đứng đơn độc giữa cánh đồng phía tay phải, ngọn Cà Đú quanh năm cây cối tốt tươi, hiểm trở (không khác gì rặng Ngũ Hành Sơn, Đà Nẵng; núi Bà Đen, Tây Ninh); năm 1959 chúng tôi đã có dịp tác xạ pháo binh và súng cối lên núi này, nhưng núi Cà Đú vẫn là vùng núi gây nhiều oan trái; Qua ngọn núi khoảng vài cây số nhìn phía trái cách quốc lộ chừng non một cây số chúng ta thấy một thôn xóm sầm uất vui mắt đó chính là làng Mỹ Nhơn, nơi những cô gái mỹ miều chỉ biết chịu chồng nuôi con, đã ra công trang điểm cho cái tên hào nhoáng, nơi sản xuất ra anh hùng hào kiệt, ngày 20 tháng 4 năm 1972, chúng ta phải chú ý đến một người, xứng mặt anh hùng của Quân Dân miền Nam, người anh hùng này, cho chúng ta những người từng mệnh danh chống cộng được quyền tự hào nói rằng:"trong hàng ngũ chúng tôi có nhiều anh

hùng, mà anh là một trong những anh hùng đời đời bất tử”.

Rất nhiều cây viết đã ca tụng, rất nhiều anh hùng, nhưng chỉ chú ý tới những người có danh phận, mà hoàn toàn quên mất hành động anh hùng, của những anh hùng danh phận bọt bèo, tôi xin được quỳ xuống dâng về quê hương tôi những nén hương danh dự cho những anh hùng thật sự đáng mặt anh tài, họ không hào nhoáng, lòng họ cố gắng làm tròn nhiệm vụ của người trai thời đại, tâm họ hướng về quê hương dân tộc, trí của họ là trí của Hưng Đạo Đại Vương, của Quang Trung Nguyễn Huệ, của Lê Lợi v.v..Họ không ham hành động vì danh vì lợi mà Họ hành động vì dân vì nước.

Trung Đội Trưởng Nghĩa Quân xã Mỹ Nhơn, Bửu Sơn, Ninh Thuận (Phan Rang) tên anh do cha mẹ đặt cho, thuận với lòng người, thuận với ý trời, để bây giờ linh hồn anh được phiêu đảng nơi Trời Xanh Cao Vút, bây giờ là tháng tư tôi mượn những dòng chân tình này viết về anh, thật quá muộn màng, chắc anh không chê trách, bởi vì trời đất mệnh mông biết Anh Hùng nơi đâu, mà tìm, mà viết. Chiếc nón rừng nhàu nát, bạc phéch vì thời gian, nghiêng che gương mặt trong sáng, chân thật, ánh mắt như sao trời trung tuần tháng tám, đoàn quân phương Bắc tiến không theo đội hình chiến thuật, hăm hở tiến vào làng Mỹ Nhơn, anh nghiêm mặt đếm bước chân quân thù đang dầy xéo trên đồng cỏ quê anh, mảnh đất nghèo nàn khô cằn, tê tái nhận bước xâm lăng của bọn thảo khấu, bọn chúng vẫn xăm xăm tiến bước vào làng, chúng có biết đâu lưỡi hái tử thần đang chờ sẵn, như sấm trời vang dội, như thác lũ phong ba, như mưa sa bão táp, ba mươi tay súng bấm cò đạn réo không trung, giặc chỉ còn kịp dơ tay đầu hàng, nhưng đã quá trễ, từng viên đạn trúng mục tiêu, với dáng dấp của những tên giặc Tàu, trong tranh trận Đống Đa dơ hai tay, ưỡn người ra cựa tử, hốt hoảng vùng lên lần chót rồi quật xuống chết tươi, những tên giặc Cộng thay phiên nhau gục xuống trước sức chiến đấu can trường của các chiến sĩ Nghĩa Quân làng Mỹ Nhơn, dưới quyền chỉ huy của Trung Đội Trưởng Nguyễn Văn Thuận, cái tên hiền hòa làm sao! dễ mến làm sao ! Nhưng khi lâm trận thì sắc bén làm sao ! Xác giặc đầy đồng, mục tiêu của giặc là chi khu Bửu Sơn, phi trường Phan Rang tuy kề cận nhưng đã ngoài tầm tay, chúng muốn đến mục tiêu phải qua làng Mỹ Nhơn, chúng có ngờ đâu Mỹ Nhơn duyên dáng yêu kiều, nhưng gai góc khó qua, đơn vị đầu gục ngã hoàn toàn, một đơn vị khác nghiêm chỉnh hơn ào ạt tiến tới, thêm một lần chúng nhận lãnh chua cay; Nhưng anh nhận ra ngay chiến trường không cho phép anh may mắn thêm nữa, anh đã nghe và nắm vững tình hình địch, các cây M72 quá ít, mà chiến xa địch chắc chắn đang tiến về Mỹ Nhơn, anh cho lệnh một tiểu đội ra thu lượm các khẩu B41 của địch, nhưng anh em biết sử dụng B41 lại rất hạn chế, chính anh trở thành một xạ thủ B41, thời gian không cho phép anh huấn luyện thêm xạ thủ B41, sau khi suy nghĩ kỹ, anh chọn tiểu đội có gia đình di chuyển về hướng nam phòng thủ chặn đường đánh tập hậu của địch, tiểu đội này hăng hái lên đường, nhưng chỉ năm phút sau họ trở lại, tiểu đội trưởng Phận lên tiếng như trách cứ :

-Anh Thuận ơi tụi này hiểu ý anh rồi, tụi này đâu có hèn như vậy

-Tôi nói các anh về phòng thủ phía Nam, coi chừng chúng đánh tập hậu

-Chúng mình sống chết có nhau, xin anh bỏ lệnh đó đi, địch không có khả năng

đánh tập hậu lúc này, anh sợ chúng tôi chết chứ gì, ai cũng một lần chết.

-Thôi được, bây giờ anh em tự ý quyết định, có một điều tôi muốn nói rõ ràng cùng anh em là: chúng ta sẽ phải chiến đấu đơn độc, không có tiếp tế tấn thương, không có đơn vị nào tiếp viện cho chúng ta, không có yểm trợ, đường dây liên lạc với Chi Khu và Tiểu Khu không còn nữa, cho nên anh em có thể tự ý rút lui, tự ý định đoạt lấy cuộc đời mình, không một ai có quyền trách cứ anh em, từ đây về Tiểu Khu còn an toàn các anh em cứ tự động lên đường, còn tôi không thể đi được, ở đâu rồi cũng dưới tay chúng, thà chết không đầu hàng chúng, tôi đã thề không đội trời chung với bọn Vô Thần này, thời gian không còn bao lâu nữa chúng sẽ dùng chiến xa và bộ binh để tấn công chúng ta, chắc chắn chúng ta sẽ thất bại lần này, tôi xin anh em nào nặng gánh gia đình hãy rút lui không ai buồn, hay trách cứ anh em đâu, kể cả anh em độc thân nếu muốn cũng được quyền rút lui, xin anh em hãy tự làm theo ý mình để tôi không phải ân hận sau này, thời gian lặng lẽ qua, không một ai rời hàng ngũ.

-Anh Thuận à, chúng tôi tin tưởng ở anh, chúng ta phải chiến đấu đến cùng bên nhau, Quân Dân miền Nam có người thể này có người thể khác, Nghĩa Quân xã Mỹ Nhơn phải cho chúng một trận để đời, anh hùng tử khí hùng nào tử.

Xa xa vọng về tiếng xích xe đang nghiền nát quê hương thanh bình âm no, niềm bất hạnh của dân tộc cũng khởi điểm từ tiếng xích này, đi kiểm soát tuyến phòng thủ lần chót, anh Thuận dặn dò từng người từng tổ cách thức chiến đấu với chiến xa địch, anh cho biết chỉ khi nào anh khai hỏa mới được khai hỏa, mọi người đều chấp nhận cuộc chơi mới, cuộc chơi đầu đời của các chiến sĩ Nghĩa Quân.

Chiến xa địch xuất hiện, chúng không có từng thiết, chúng cho chiến xa đi trước và bộ binh đi sau, cách làng chừng hai trăm mét chúng dừng lại, rồi khai hỏa bằng tất cả hỏa lực có trên chiến xa, rồi chúng từ từ tiến và bắn liên tục cây nát tuyến phòng thủ của anh em Nghĩa Quân, anh Thuận cho lệnh truyền khẩu : khi anh khai hỏa chỉ các khẩu M72 và B41 khai hỏa mà thôi kéo lộ mục tiêu, quả như vậy đoàn chiến xa của địch tiến tới, một trăm thước rồi tám mươi thước, chiến xa đi đầu trúng đạn, các chiến xa còn lại dồn hỏa lực ngay vào nơi khai hỏa của ta, anh Thuận gục xuống, các khẩu chống chiến xa của anh em nghĩa quân xã Mỹ Nhơn quyết trả thù, từng chiến xa địch bốc cháy, nhưng anh em nghĩa quân cũng thiệt hại nặng nề, lúc này địch quân cho rằng quân ta đông, có hỏa lực chống chiến xa mạnh, nên chúng rút lui. Nhờ thời gian này anh em Nghĩa Quân xã Mỹ Nhơn, mới kiểm điểm lại quân số, chết và bị thương quá

nhiều, những người còn sống quá ít đành phải diu người bị thương ra khỏi chiến trường.

Hai giờ sau địch quân mới hoàn hồn tấn công ồ ạt vào mục tiêu xã Mỹ Nhơn, nhưng không một tiếng súng chống cự, đồng không nhà trống, gần hai mươi anh em Nghĩa Quân nằm bất động dưới giao thông hào, lúc đó chúng mới biết chúng đã đụng độ với lực lượng Nghĩa Quân kiêu hùng xã Mỹ Nhơn.

Hai mươi bảy năm sau, ngày 20 tháng 4 năm 1975 mới có một dòng chữ thô sơ nói về người anh hùng Nguyễn văn Thuận và anh em Nghĩa Quân xã Mỹ Nhơn, quận Bửu Sơn, tỉnh Ninh Thuận, thật quá muộn màng, nếu không muốn nói là vô ơn thì nên dùng tiếng bạc như gì đây cho xứng ...

20 tháng 4 năm 2002

Bùi Đức Lạc